

Nyhedsbrev AMK

ALDRIG MERE KRIG stiftet 17. oktober 1926 Dansk sektion af
War Resisters International (Krigsmodstandernes internationale Forbund)

Pacifisme
 Militærnægtelse
 Civil ulydighed
 Ikkevold
 Freds- og
 Konfliktløsning

- Det duer ikke, at Danmarks hovedaktivitet på den internationale scene er at sende soldater i krig. Det er nærmest blevet det politiske svar på alle problemer, siger Enhedslistens udenrigsordfører.
 Læs: Fredsforskning skal på finansloven side 5

"Aldrig Mere Krigs Årsmøde håber på, at den kommende ny regering opretter et Fredsministerium med egen minister og et rummeligt budget til at tage sig af reelt fredsskabende, krigsforebyggende og humanitære opgaver rundt om i verden, herunder ulandsbistanden."
 Læs om: AMK årsmøde 2011 side 6

GAD VIDE, hvem bomberne har ramt? I det politiske og militære sprogbrug skal alle dræbte afghanere kaldes for talebanere, men det siger sig selv, at talebanere hverken bærer rygmærker eller emblemer, og at ingen aner, hvilken politisk gruppering de dræbte tilhører.
 Læs om: Statsproducerede voldsforbrydere side 8

sandheden er krigens første offer, men nyt er det måske, at i et moderne demokrati er det ikke kun militærets pressefolk eller politikerne, der forvrænger sproget og sandheden, men også en informationsmedarbejder hos et principielt uafhængigt medie som Gyldendal
 Læs Anmeldelse om: Den gode krig? side 11

Også i Bahrain bliver mange civile dræbt, efter at saudiske tropper er rykket ind for at undertrykke et fredeligt oprør. Det hører vi meget mindre om, og den danske regering blander sig heller ikke.
 Læs: Ophidsende ord om folkemord side 12

»Med de forandringens vinde, der blæser gennem den arabiske verden, er det vigtigere end nogensinde at skabe en fredelig løsning mellem palæstinensere og israelere.«
 USAS PRÆSIDENT, BARACK OBAMA, EFTER ET MØDE MED SIN ISRAELSK KOLLEGA, SHIMON PERES

I dette nummer		
Kommentarer	Peter Henning	2
Bog anmeldelser	Peter Henning	3
Læserindlæg	Henning Sørensen, Tom Paamand, m.fl.	4
Fredsforskning skal på finansloven	Enhedslisten	5
AMK årsmøde 2011		6
En meningsløs krig		8
Statsproducerede voldsforbrydere	Kronik: Af Gretelise Holm	8
Anne Marie Helger sang om assimilation		11
Pin(d)ligt		11
Den gode krig? Anmeldelse:	Af Finn Held..	11
Ophidsende ord om folkemord	Af Tom Vilmer Paamand	12
Bliv medlem: Kontakt:		14

Flag på halv stang den 5. september. Aldrig Mere Krig vil igen i 2011 lave en indsamling til støtte for annoncer.

Hvad er frihed frihed til? Til at gøre hvad man vil. Blot man stedse husker på, kun at ville det man må

Udgifter til militær og våben stiger til rekord højder*)
 Antallet at underernærede mennesker stiger voldsomt.
 Fred → mindre skat mere velfærd

*)Og hvad med krigenes skjulte udgifter til Fysisk og psykisk invaliderede mennesker, miljøforurening etc. etc.

»Vi har siden 1945 stået på menneskerettighederne og demokratiets side og aktivt arbejdet for det – også under Den Kolde Krig. Det nye er, at vi har gjort det med militære midler«

— POUL VILLAUME, HISTORIKER

Pacifistens skattekrone går bl.a. til Krig. Ateistens skattekrone går bl.a. til præsters løn. Er man både pacifist og ateist får man sandelig noget for pengene...
 Tegnet af Niels-Simon Larsen

Kommentarer

Af Peter Henning

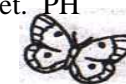
Vietnam.....Jugoslavien.... Irak.... Afghanistan.....Libyen.

Så har de krigsgale igen slået os ind i en krig som er håbløs – set fra et fredeligt standpunkt. NATO og især Frankrig ville vise deres magt. Der kom tilbud fra den afrikanske union - fra Tyrkiet og sikkert mange flere om at mægle. De blev alle - koldt - afvist. Vi ved at der på begge sider er dræbt mange civile. Iflg Politiken er det danske fly der har bombet og dræbt medlemmer af Gaddafis familie. Når dette skrives har de danske fly brugt for over 100 millioner kroner missiler. Tilsyneladende har danske fly fået det groveste arbejde. Har det været med bagtanke om at presse indkøbet af nye fly – mange milliard kroner dyre - igennem? Det er vist første gang at alle har vist deres dårlige samvittighed - for at have støttet ryggesløse diktatorer der har puget milliarder sammen i vestlige banker. Penge der kunne være brugt til at skaffe - især de mange unge - arbejde. Læg mærke til at dette ikke er et muslimsk oprør - men et oprør gennemført, fordi unge mennesker der har lært at læse og skrive – og derfor lært at bruge en mobiltelefon til at holde kontakt med ligesindede og indkalde til demoer og lignende. Situationen ligner vores egen for 200 år siden. 1813 gik staten bankerot - men kongen sagde "nu er vi blevet fattige - lad os ikke gøre os dumme". Året efter fik vi en lov om alm. skolegang. 1848 stod der mellem 15 og 20,000 foran Christiansborg og bad om en grundlov (København havde da 120.000 indbyggere. Israel er med denne udvikling kommet i farezonen. Mubaraks aftale om fred med Israel er væk. Flere sydamerikanske stater anerkender nu Palæstina. Europa er kommet med kritik. Konflikten mellem Israel og Palæstina må løses for at skabe ro i mellemøsten. I denne situation har USA med Obama i spidsen et stort ansvar. Hans Nobel fredspris har han ihvertfald ikke honoreret. ph
1/6 af verdens befolkning over 1 milliard kan ifølge FN ikke læse og skrive. Lige så mange lever under sultegrænsen. Her var et virkelig godt projekt med at støtte u-lande. Måske endda i nordisk regi.

At være pacifist 2011.

Da jeg var ung var der flest pacifister i det radikale venstre – men da der hvor jeg boede ikke var radikale v. så meldte jeg mig ind i DSU. Da SF blev grundlagt var der 2 pacifister Mathiesen og Jens Thoft. I dag er der ingen bekendende pacifister i folketinget - men der er nok en del antimilitarister. Også Kvækerne er decimeret. Befolkningens antikrigsinteresse er inderst inde stor – men vi er døillet ind i en angst for terror og vel også i en slags egoisme. Da vi startede fredsvagten stod vi ca. 15 timer og mest flere sammen. I dag står vi knap 8 timer og mest alene. 30 er kommet hjem fra Afghanistan i kister. Hvor mange der har begået selvmord efter hjemkomsten kendes ikke. Indkalder man til en demo - skal man være glad hvis der møder et par hundrede. Det er ikke som under Vietnam krigen - hvor ingen danske deltog - der kunne vi nemt samle 10,000. Kunstnerne lavede antikrigsmalerier/

skulpturer. AMK fik bl.a. 2 fine plakater af Henry Heerup. I dag kan de yngre kunstnere der beskæftiger sig med krigen tælles på een hånd. På den anden side er jeg trods alt optimist. USA er ved at gøre samme fejl som Sovjet og ødelægger sig selv med over 50% af verdens militæruddgifter. Kina har ganske vist hævet sine militæruddgifter. Sammenlignet med USA er de minimale. I øvrigt er EU området det eneste område der har nedsat sine militæruddgifter. Kina buldrer frem økonomisk og har faktisk historisk set aldrig været særligt imperialistisk. På det allersidste har verdensbanken - i anledning af krigen mod Libyen - endda anbefalet at man løser konflikter mere civiliseret. PH

Atomterror.

Der er nedsat en kommission - i anledning af katastrofen i Japan. Den skal undersøge sikkerheden med atomkraftværker. Hvad sker i en tid hvor angsten for terror bliver udskreget næsten dagligt. Kommissionen har fået besked på ikke at undersøge atomkraftværkernes sårbarhed overfor terrorangreb. Hvad sker der hvis et fly eller missil angriber et atomkraftværk. Positivt er det at Tyskland vil afskaffe atomkraften inden 20 år. Det største problem er stadig - hvordan opbevare atomaffaldet? Der er store problemer med at anbringe affaldet fra den nedlagte atomreaktor på Risø ph

Terrorangst. Stor ståhej for ingenting

I radioens P1 har der været en lille række udsendelser om terror. (de kan downloades) Filosofen Rasmus Ugilt har i en af dem omtalt sin phd afhandling om terror.

Han påviser at angsten for terror er stærkt overdrevet. Han siger at chancen for at blive ramt af terror - er som chancen at blive sparket af et æsel. Han siger også at han er mest bange for de personer der er bange for terror. ph

Dansk internationalt institut.

DIIS er en sammenslutning af flere humanitære institutter. F,ex menneskerettighed. Inderst inde var det nok den borgelige regerings ønske at få lidt mere kontrol over dem. Det er heldigvis ikke helt lykkedes. De fleste seminarer bliver afholdt på engelsk og kan være ret udbytterige. Jeg ved ikke om det skyldes forsigtighed - men for nylig afholdt man et seminar med 6 i panelet. Ingen var modstandere af NATO. En sådan enighed er farlig for demokratiet. ph

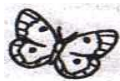
LIBYEN

når dette skrives har danske jagerfly affyret for et 3 cifret millionbeløb missiler og bomber. Vær vis på at der i disse missioner er dræbt mange civilister. Nato har lige måttet erkende 2 angreb i Afghanistan har medført mange civile dræbte. Det

er skammelig at især Frankrig og England - sammen med Nato generalsekretær Fogh Rasmussen tror på vold og krig. Man har afvist de mange som har meldt sig til at mægle (afrikanske union, Tyrkiet m.fl.) Det er nogen af dem der har prøvet at støtte Gaddafi. Inviteret ham - solgt våben - købt olie. Vi har givet Mubarak elefantordenen. Gaddafi er nok ikke en af de værste. Han har brugt mange af pengene til skoler, til uddannelser - udbygning af infrastruktur. Vesten har med glæde solgt ham en masse våben. Det synes at være tydeligt at to ting drager, olie og dårlig samvittighed.

Vores broder/søsterforening i Sverige skriver i det sidste af deres medlemsblad PAX om at lave en slags social og fredsuddannelse. Det var det samme vi arbejdede for i begyndelsen af 1990'erne. Internt var der modstand mod at gennemføre det fordi det var en del af værnepligten.

Vi søgte om 50,000 kr til rejser og trykning. Ansøgningen som blev afvist var en tur omkring vort forsvarsministerium. Den svenske forening er over 100 år gammel og er en direkte fortsættelse af danske nobelpristager Fr. Bajers fredsförening. Altså den svenske tilsvarende. Det kunne være interessant at få at vide hvorfor vi i Danmark måtte oprette en hel ny forening Aldrig mere Krig i 1926. ph

Bliver vi overfodret??

Måske er det forklaringen på at vi er blevet lidt forvirret. Vi får så mange nyheder og mange af dem er så overfladisk sensationelle. Det gælder alle medier. Personlig er min vigtigste nyhedskanal ORIENTERING DR P1. Ganske vist er dette program også ramt af sparekniven – eller undskyldningen at der er for få lyttere. Det er ligesom at jo flere seere/lyttere des bedre. Man glemmer at det er nok så vigtigt at det der serveres har en høj kvalitet. Ph

Kvindelig mildhed.

en meget speciel politistyrke som FN har sendt til Liberia - har vist sig at være særdeles effektiv. Indien har til Liberia udsendt en kvindelig bataljon politisoldater. De er blevet meget respekteret fordi de var mindre voldelige og bedre til at klare konflikter end deres mandlige kolleger.

VÅBEN VÅBEN iflg. Ritzau

USA regner med at exportere dobbelt så mange våben 2011 - som i 2010. Man regner med at exportere for 236 milliarder kroner.

IKKE VOLD VIRKER.

Ifølge en anmeldelse i Information af en bog/undersøgelse om ikke voldelige større konflikter fra 1900 til 2006. Det drejer sig om 323 større konflikter og ikke voldelige modstandskampagner. 53% viste et succesfuldt resultat - de voldelige må nøjes med 26%.

Adam Roberts og Timothy Garton Ash: Civil resistance & Power Politics. Action from Gandhi to the present. 410 sider. Oxford, University Press

NEDRUSTNINGSMINISTERIUM

Efter mange års folkelig bekymring på klimaområdet fik mange nationer herunder Danmark endelig et Klima - og Energiministerium. Da udviklingen på et andet område er ligeså bekymrende forslår Fredsvagten at der oprettes et Nedrustningsministerium med henblik på at finde mekanismer til at bremse op overfor oprustning i Danmark. Danmark har i 1968-71 haft en nedrustningsminister (Kresten Helveg Petersen) og Verdensbanken har også anbefalet at der findes mere fredelige måder at løse konflikter på. Fredsvagten vil meget gerne deltage i den videre debat.

FREDSVAGTEN V/CHRISTIANSBORG

Boganmeldelser Af Peter Henning

GØR OPRØR

er titlen på et lille hefte til 50 kr fra tiderne skifter. Til de unge. Se jer omkring, og i vil finde grunde til at harmes - måden, vi behandler indvandrerne på, de illegale immigranter, romaerne. I vil finde helt konkrete forhold, der vil få jer til at kaste jer ud i betydningsfuld aktivitet og virksomhed, Søg, og i skal finde. Stephane Hessel født 1917 i Berlin af jødiske forældre. De emigrerede i 1925 til Frankrig og blev fransk. Var aktiv i modstandsbevægelsen – senere fransk FN ambassadør. Var med til at formulere FN's menneskerettighedserklæring og meget mere. Kan varmt anbefales. Ph

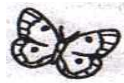
GAIA.

Er udgivet af Int. forum - en socialistisk organisation der udgiver et lille velargumenteret blad. Det koster 100 kr årligt henv. tlf.35371889. Nr. 70 forår 2011 er mest en grundig gennemgang af udviklingen i mellemøsten. Samt en meget interessant om Indien, der har sendt en kvindelig FN politistyrke til Liberia og det med meget fine resultater. ph

SKUB

Skub er det "gamle" DKPs medlemsblad. I april nummeret er 2 gode artikler. Strøtanker om Sovjet, det fald og om tiden der fulgte. Skrevet af Aksel V. Carlsen. AC er søn af den danske speaker i Moskva. Er altså opvokset i en dansk familie - men er skolemæssigt funderet i det sovjetrussiske skolesystem og med en sovjetisk universitetsgrad. AC er stadig kommunist og bor i Danmark. Artiklen er en kritisk gennemgang af Sovjets historie - men med en positiv indgang. I samme blad findes en artikel af Jacob Jensen om den kinesiske revolution. Det er

en grundig gennemgang af Kinas historie - hvorfor Kina er nået så langt økonomisk og blevet en konkurrent til USA om verdensherredømmet

Læserindlæg

Katastrofal stillingtagen af Enhedslistens folketingsgruppe

Af Henning Sørensen, Grenå

Lørdag den 19. marts afholdt Danmarks Afholdsforening hovedbestyrelses -møde på Fredericia Sømandshjem. Straks da to af mine nærmeste medarbejdere så mig udrød de: "Har du meldt dig ud af Enhedslisten?". Jeg svarede de pågældende, der ved at jeg er modstander af en hvilken som helst militær foreteelse, at det havde jeg ikke; men at jeg var dybt rystet over, at også Enhedslistens folketingsgruppe havde stemt for dansk deltagelse i angrebet på Libyen.

Da Enhedslisten afskrev kravet om total afrustning, gav jeg i Rød+Grøn udtryk for, at det var at give Fanden en lillefinger. Nu har han taget hele hånden! Også politisk/taktisk er den ulykkelige stemmeafgivning en tåbelighed af rang. De der på TV så Lene Espersen triumferende fortælle TV seerne, at nu deltager også Enhedslisten i "den aktive udenrigspolitik" er ikke i tvivl. Mange vælgere ved ikke mere hvor de skal sætte deres kryds efter at også Enhedslisten bakker krigen op. Noget vil dog kunne reddes, hvis de af vores folketingskandidater der er uenige med den nuværende folketingsgruppe hurtigt og tydeligt giver denne uenighed til kende, og erklærer at de i tilfælde af at de opnår valg, ikke vil stemme for dansk krigsdeltagelse næste gang det passer USA at gå i krig; men at de tværtimod vil modarbejde militær og militarisme. De "menige medlemmer", der er uenige i folketingsgruppens ideologiske højforræderi bør også give det offentligt til kende.

Normalt er det et gode at holde interne brydninger inden døre. Her kan noget forhåbentlig reddes for Enhedslisten ved at råbe uenighed med nuværende fire folketingsmedlemmer fra tagene. H S

NATO dræber børn

NATO's FN mandat til at angribe Libyen går ud på et beskytte civilbefolkningen. De politiske kræfter der står bag, vidste selvfølgelig godt, at det kan man ikke gøre med bomber. Den egentlige årsag er et ønske fra våbenindustrien om øget indtjening. Den 1. maj fik offentligheden så oplyst, at NATO har dræbt tre børn, der er uden skyld i, at de er børnebørn af oberst Gaddafi.

Danmark bør uden ophør standse sin krigsdeltagelse i såvel Afghanistan som Libyen. Også den 1. maj bragte Danmarks Radios P1 en udsendelse om en af de store i vort lands og Socialdemokratiets historie, politikeren (og afholdsagitatoren) redaktør Frederik Borghjerg (1866-1936). Han blev i udsendelsen bl.a. citeret for at have sagt, at militær er en fjende af alt kulturskabende virksomhed. Desværre har Socialdemokratiet bevæget sig langt bort fra den oprindelige antimilitarisme og der vil kun være nuancer mellem den nuværende regerings krigsgale politik, og den der vil blive ført af en

sandsynligvis kommende socialdemokratisk ledet regering. Det er meget sørgeligt. 9.05.11 H S

DET RADIKALE VENSTRE, EFTERLØNNEN OG MILITÆRET

Det Radikale Venstre arbejder nu for at få efterlønnen afskaffet. Dette vil forringe tilværelsen for mange arbejdere og det vil helt sikkert koste liv.

Det vil være mere i overensstemmelse med oprindelig radikal politik om Det Radikale Venstre i stedet kræver militæret afskaffet, hvilket vil give knap halvdelen af de besparelser regeringen hævder vi skal spare. Dertil kommer at størstedelen af de godt 20.000 der er på de militære lønningslister må antages at kunne omskoles til at bestille noget nyttigt, og dermed vil kunne imødegå den muligvis kommende mangel på arbejdskraft. H S

Dansk folkepartis vælgerbedrag - og SF's

Dansk Folkeparti lovede for få uger siden, at de ikke ville være med til at forringe efterlønnen. Nu er de en del af et efterlønsforlig der rammer de hårdest arbejdende, hvorimod Dansk Folkeparti har medvirket til skattelettelser til de rigeste og sanktioneret millionstore gyldne håndtryk til uduelige bank- og banedirektører.

Mon dog ikke de arbejdere der har stemt på Dansk Folkeparti er blevet klar over, at de har været underlagt det Friedirch Engels kaldte "falsk bevidsthed"? SF's velfortjente kritik af Dansk Folkeparti klinger imidlertid hult: Partiet har nemlig selv i indeværende valgperiode begået vælgerbedrag ved at gå med i et såkaldt "forsvarsforlig", hvilket betyder, at SF er medansvarlig for, at der årligt ødes mere end 20 milliarder kr. på et under enhver synsvinkel samfundsskadelig militærvæsen. SF er i sin tid stiftet på bl.a. et krav om militærets afskaffelse. "Man skal ikke slå med æbler, når man selv er et skrog", sagde Storm P. H S

Højre-rabiate mod krig

Af Tom Vilmer Paamand

Det nye nationalistiske parti, "Danskernes Parti" har meddelt, at de vil stille op til kommune- og regionsvalg i 2013. De har godt nok ingen lokalpolitiske ideer, men har nok erkendt, at de ikke på nogen måde kan samle underskrifter nok til en folketingsopstilling. Partiet består af afhoppere fra nazisterne i Danmarks Nationalsocialistiske Bevægelse.

Programmet er sædvanligt fremmedhad, helt ud i at militæret kun skal "virke for danske interesser", og at de seneste danske krige derfor bør aflyses. "Tropperne hjem nu" skriver partiet, uden at de af den grund bliver mere fredelige. En ny undersøgelse fra ugebrevet A4 bekræfter, at der er større grund til at holde øje med de etablerede partier efter dens slags tanker. Analysen er baseret på ret få besvarelser, men viser overraskende nok, at Venstre nu har langt flere udemokratiske vælgere, end De Konservative. Spørgsmålet om at erstatte

Folketinget med en stærk leder får opbakning fra 20% hos DF, 17% hos Liberal Alliance og 16% hos Venstre, men kun 9% af de De Konservative.

At et demokratisk politisk system er en meget god ide, har markant ringest opbakning hos Liberal Alliance med under 60% og DF med 66%. Lidt mere kontroversielt er det at lade militæret styre i Danmark, temmelig god ide synes over 6% hos DF.

AMK mere nødvendig end nogensinde

Af Poul Pedersen

Efter John Avery's tale ved AMK årsmøde må vi kunne konkludere, at Aldrig Mere Krig s virke i dag må være mere nødvendigt end nogensinde, idet krige og våbenindustri, foruden at ødelægge liv og livsbetingelser for mange mennesker, også beslaglægger enorme mængder af vor verdens råstoffer, jord, arbejde, og kapital, som kunne og burde bruges til gavn for jordens befolkning. Vi må bryde den onde cirkel at krigens følger: sult og fattigdom skaber folkevandringer og flygtningestrømme, der medfører konflikter og krige som skaber endnu mere, sult og fattigdom.

Enhedslisten: Fredsforskning skal på finansloven

21. maj 2011

10 mio. kr. til et center for freds- og konfliktforsknings skal levere alternativer til militære løsninger. Enhedslisten kræver, at en eventuel kommende rød regering opretter et freds- og konfliktforskningscenter.

Ifølge Enhedslistens udenrigsordfører, Frank Aaen, er der brug for mere viden om alternativerne til krigsførelse, når danske politikere skal træffe beslutninger i konflikt- og krisesituationer.

- Den siddende regering har sendt Danmark i krig i Irak, Afghanistan og Libyen, og har samtidig udmagret freds- og konfliktforskningen, så hverken offentlighed eller politikere får stillet mere fredelige løsningsforslag til rådighed, når vi skal forholde os til internationale konflikter, siger Frank Aaen.

I dag har Danmark både et Forsvarsministerium, en Forsvarskommando og endda et Center for Militære Studier (CMS) under Københavns Universitet. Men ingen institutioner der er dedikeret til freds- og konflikttarbejde.

- Det duer ikke, at Danmarks hovedaktivitet på den internationale scene er at sende soldater i krig. Det er nærmest blevet det politiske svar på alle problemer, siger Enhedslistens udenrigsordfører.

Enhedslisten foreslår derfor at afsætte 10 millioner kroner på den kommende finanslov til at oprette et freds- og konfliktforskningscenter.

Centret kan oprettes i forbindelse med et af de danske universiteter som for eksempel Institut for Global Studies på RUC.

Det skal være politisk uafhængigt og lave fri forskning og undervisning i fredsarbejde og international konfliktløsning.

Og ikke mindst skal det levere løbende inputs til de danske politikere, når de skal træffe beslutninger i konflikt- og krisesituationer.

- Vi vil have en ny udenrigspolitik, der fokuserer meget mere på, hvordan Danmark kan bidrage til at skabe fred og løse konflikter.

- Krig skal være den sidste udvej, fordi det altid koster menneskeliv og medfører fattigdom, siger Frank Aaen

Kommentar til et godt forslag.

Jørgen Manniche joerma@webspeed.dk

Det er med meget stor glæde, jeg læser, at Enhedslisten (Frank Aaen) nu foreslår at Danmark sætter 10 mio til et Freds- og Konfliktforskningscenter, evt på et af vore universiteter, på finansloven.

Det vil være et kæmpeskridt i den rigtige retning. Jeg har dog en enkelt kommentar, idet jeg gerne så et Fredsministerium, der kunne arbejde med det, der forebygger krig og sikrer folk en større selvbestemmelsesret - konfliktløsning retfærdig samhandel - undervisning - sundhed - fattigdomsbekæmpelse - infrastruktur - kulturmøder og udveksling, kulturrepekt – fredsundervisning m.m.

Et ministerium er naturligvis delvis afhængig af den siddende regering, men vil skulle levere resultater og både kunne samle et overblik over hvad der gøres via de andre ministerier og i sit eget regi og kunne sikre en debat både i folketinget, blandt eksperter og ude i befolkningen. Det ville inspirere internationalt og give fredspolitik et bredere perspektiv med støtte til mange initiativer.

Kommentar af Arne Hansen

med den foreløbig kommentar at det må være en god ide at få institutionaliseret ikkevoldstankegangen med vægt på præventive foranstaltninger og ikkevoldelige konfliktløsninger. (og som modvægt til krigsministeriets militarisme)

Men risikoen er vel at et fredsministerium med ond vilje så nemt kan blive hægtet af de gængse udenrigspolitiske beslutninger og tankegange og så reelt kun kommer til at fungere som vinduespynt, - hvis der altså fortsat skal være et udenrigsministerium? Måske et freds- og udviklingsministerium?

Altså hvordan placerer man et fredsministerium centralt i de ministerielle beslutningsgange vedr. udenrigspolitikken så det kan opfylde sit formål at fremme og sikre en permanent og retfærdig fred, hvilket vel kræver, at fredskultur gennemsyrrer alle udenrigspolitiske, uddannelsespolitiske og kulturpolitiske og integrationspolitiske institutioners beslutningstagere

»Vi har i årtier haft en tendens til gerne at ville gøre godt ude i verden. Og det er, som om at den allerfineste hjælp, man kan give, er militær assistance«

— OLE WÆVER, PRIFESSOR
I INTERNATIONAL POLITIK

I februar udsendte vi dette klistermærke

Som vi blev tilbudt til fremstillingspris fra DANMARK FOR FRED
Lucernemarken 7 , 3060 Esbjergærde danmarkforfred@live.dk

 <p>DANMARK FOR FRED (DfF) – 7,2 x 12 cm – 10 kr./stk. Porto for mærkaterne er: 1-12 stk.: + 6kr i porto 13-25 stk. : + 13kr i porto 26-64 stk. : + 21kr i orto</p> <p>Sådan køber du klistermærkerne: F.eks.: ”3 AMK, 9 DfF, navn, adresse, mailadresse” og indbetal 12 x 10kr + porto = 126 kr. Så modtager du mærkaterne med posten indenfor en uge</p>	 <p>ALDRIG MERE KRIG (AMK) – 9 x 15 cm – 10 kr./stk.</p> <p>Skriv antal mærkater, skriv DfF og/eller AMK, skriv navn og adresse og dit mobiltelefonnummer og indbetal det samlede beløb plus porto på Nordea konto nummer 2313 6275 276 675</p>	<p>DANMARK FOR FRED sælger 2 forskellige mærkater til at sætte på bilen, cyklen, barnevognen, rollatoren, postkassen el. lign. Størstedelen af befolkningen er imod dansk krigsførelse i fremtiden! Nu har du chancen for at give udtryk for det! DANMARK FOR FRED vil vise politikerne, at de må ændre partiprogrammerne, fordi de er ude af trit med befolkningens følelser og holdninger til krigsførelse</p>
--	--	--

AMK årsmøde 2011

Else Hammerich havde givet tilsagn om at tale ved årsmødet, men fandt så ud af, at dagen allerede var optaget af et andet møde.

Som taler fik vi så John Avery der er uddannet kvantefysiker og har i mange år arbejdet på H. C. Ørsted Institutet på Københavns Universitet.

John Avery holdt et tankevækkende foredrag om de truende farer med de store mængder af atomvåben og affald fra atomkraftværker.

Store miljøproblemer som følge af de rige landes overforbrug af brændstof og andre råstoffer. Og klimaændringer, med fare for store vandstandsstigninger efter smeltning af is ved polerne. Ulige fordeling af fødevarer, hvor spiselige planteprodukter bruges til at producere kød til overforbrug. og til produktion af brændstof, så antallet af underernærede mennesker stiger voldsomt

John Avery har skrevet en del bøger bl.a. en 346-siders bog KRISE 21: Civilization's Krise i det 21. århundrede.

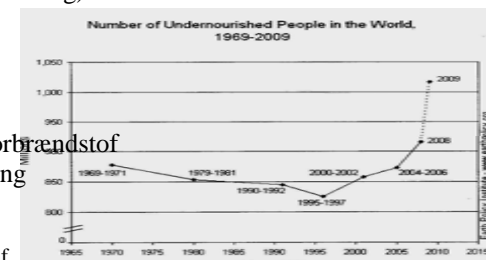
Formålet med denne bog er at undersøge sammenhængen mellem de forskellige problemer for civilisation i dag. Blandt de mest akutte af disse problemer er

- 1) Trusler mod miljøet
- 2) den voksende befolkning, forsvindende ressourcer,
- 3) Den globale fødevarekrise;
- 4) Intolerable økonomisk ulighed,
- 5) Truslen om atomkrig,
- 6) det militær-industrielle Kompleks, og
- 7) Grænser for vækst.

Udover at udforske forbindelserne mellem disse problemer, tilbyder bogen helhedsorienterede løsninger.

Han nævnte bl.a. i sin tale at truslen om fremtidig fødevaremangel kan kun undgås ved politiske ændringer, der omfatter:

- _ Stabilisering af populationer (undgå overbefolkning)
- _ Stabilisering af klimaet
- _ Stabilisering af grundvandsmagasiner
- _ Bevarelse af jordbunden
- _ Beskyttelse af dyrkede arealer
- _ Begrænsning af anvendelsen af korn til motorbrændstof
- _ Investeringer i landbrug og landbrugsforskning
- _ Oprettelse af en global fødevare bank

Figuren til højre viser den voldsomme Stigning i antallet af underernærede Mennesker i verden I 1995-1997 var antallet nået ned på Ca. 825 millioner, men derefter stiger tallet igen.

Referat fra Aldrig Mere Krigs Årsmøde den 15. maj 2011

1. Tom valgt som referent og Frands som ordstyrer

2. Beretning fra HB

Frands havde denne gang lavet en skriftlig beretning for HB, og oplæste den. Den er vedlagt referatet. Peter tilføjer, at fornyelsen af den ødelagte mindeplade i Gribskov er forsinket. Den vil blive støbt billigt, men først når støberiet alligevel indkøber materiale til tilsvarende projekter. Geert fortalte om sin lange liste med ideer omkring et Fredsministerium, der er givet til Information og diverse ministre og politikere, uden megen effekt.

3. Kasserens beretning

Poul omdelte det reviderede regnskab, der er vedlagt. Landskontoret har kun haft udgifter for 3000 kroner. Største enkeltudgift er annoncen for Flag på halv på Flagdagen for 19.758 kroner, men her fik vi tilskud fra andre på 13.500 kroner. Regnskabet viser et underskud på knap 22.000 kroner, men som Poul forklarede er det ikke AMKs funktion at opsamle en stor kapital. Egenkapitalen er nu på 106.884,34.

Peter foreslår, at vi sælger vore "Henry Heerup originale linoleumssnit" som de kunstværker, der er - og vil få dem vurderet. Peter er med i IPB, og varsler at der for det kommende år vil blive opkrævet et mindre kontingent.

Geert spørger til om de 1.690 kroner, vi betaler til WRI er et stort nok. Beløbet er de korrekte fem procent, og Majken plejer at sørge for, at vi betaler ekstra, når det er nødvendigt.

Diskussion om værdien af annonsekampagnen. Den har givet små 30 henvendelse og indtil nu ni nye betalende medlemmer.

Arne kritiserer, at vi ikke har været gode til at følge op på vore annoncer omkring Flagdag og annonsekampagnen. Dette bør tænkes ind i fremtidige kampagner.

Frands foreslår, at der til næste regnskab også fremlægges en liste over lageret af materialer. Dels er det aktiver, der bør fremgå af regnskabet - og dels er det godt at vide, hvad vi bør få anvendt til kampagner. Poul er tovholder på opgaven, og sender en liste rundt til opsamling.

John Avery takkede for støtten til Fredsakademiet - og regnskabet blev godkendt.

4. Arbejdsplan

Geert beder Tom huske på ordene i Forsvarets formål til et kommende seminar om Krigspropaganda, om alle de andre muligheder end krig. Peter minder om, at Soldaterdagen kommer igen, og vi bør forberede en eventuel aktion sammen med Fredsvagten den dag.

Peter mener, at AMKs hjemmeside er for dystert i farvevalget. Tom overtager opdatering og teknik for domænet AldrigMereKrig.dk.

Poul foreslår en undersøgelse med spørgeskema til alle medlemmer, om hvad deres holdninger og behov er.

Frands og Geert foreslår, at vi bruger Johns ide om præmieopgaver til brug på gymnasier.

AMK er inviteret til at deltage i årets Fredsfestival, hvor Tom er engageret som oplægsholder.

Enighed om, at vi bør genoptrykke og lave nye mærkater til bilbrug etc. Hermod tænker.

Vagn har forbindelse til Frøslev-lejren og vil hjælpe med til, at AMK laver en pacifistisk planche til udstillingen. Hermod snakker med Vagn.

Tom kontakter Ry, hvor lokale kunstnere har lavet en fredsvæg. Fotografier af initiativet til nyhedsbrevet, og vurdering af om nogle af dem eventuelt kan trykkes af AMK.

Frands foreslår et weekend AMK-seminar, svarende til sidste års fremtidsværksted, men med et nyt emne.

Tom arbejder med et forslag om en bred konference om krigspropaganda sammen med Århus mod Krig og Terror. Samt en løst ide om en "fiktiv" fredskonference før den næste krig, så alle ikke står så uforberedte.

Arne spørger til hvordan vi mere effektivt kan reagere hurtigere, når konflikter opstår. Frands foreslår at vi i sådanne tilfælde hurtigt kan spørge på mail, om nogen er imod en sådan udtalelse. Geert foreslår åbne HB-møder. Tom anbefaler, at hvor det er muligt skal næste HB-møde annonceres i nyhedsbrev. Snak om et samarbejde med Fredsakademiet ifht at få eventuel AMK-aktivitet noteret i akademiets Tidslinje. Hermod kikker på det.

Alle red vi også vore sædvanlige kæpheste. Se tidligere referater for disse - forslagene videresendes til HB.

5. Årets fredsrose

Peter foreslår Fredsskattefonden, der på et tidspunkt har arrangeret skoledebatter om emnet. Samt journalist Grete Lise Holm, der har skrevet kronik mod krigsveteraner og soldatermentalitet.

Henning Sørensen er foreslået på grund af sit livsværk mod krig. Peter gør opmærksom på, at vi ikke belønner egne medlemmer. Det kommende HB-møde sender ham et slags årsmøde-skulderklap i stedet. Poul foreslår Eva Arnvig med filmen Krigens børn.

Geert foreslår Henrik Chaim Goldschmidt for orkesteret The Middle East Peace Orchestra med blandede israelske og palæstinensiske musikere. Feltet er fortsat åbent.

6. **Indkomne forslag** - er ikke indkommet.

7. Eventuel Årsmødeudtalelse

Peter og Geert havde fremlagt et par forslag. En sammenskrevet erklæring med ønsket om et Fredsministerium blev vedtaget til verdenspressen:

"Aldrig Mere Krigs Årsmøde håber på, at den kommende ny regering opretter et Fredsministerium med egen minister og et rummeligt budget til at tage sig af reelt fredsskabende, krigsforebyggende og humanitære opgaver rundt om i verden, herunder ulandsbistanden."

8. Fastsættelse af kontingent for 2012.

Kontingentet er uændret. Tom udarbejder et forslag til revision af kontingentsystemet, med særlig henblik på fattige medlemmer.

9. Valg af HB

HB er syv medlemmer. På ulige år skal vælges tre. Hermod, Peter og Poul modtog genvalg. Tom, Frode og Per Strunge fortsætter som suppleanter. Viggo Jonassen og Poul Krosgaard er folkevalgte revisorer. Der klappes...

10. Tid og sted for næste Årsmøde

Hermod tilbød Tarm igen, og det blev modtaget. Datoen bliver fastsat på HB-mødet.

Næste HB-møde bliver tirsdag den 21. juni 2011 klokken 19. Tom arrangerer dette som elektronisk telefonsmøde, og mailer en vejledning rundt. Husk at sætte "næste HB-møde" ind i standard-dagsordenen for Årsmøder.

11. Eventuelt

Tom orienterede om sit Fredsvalg, at få folketingskandidater til at støtte konkrete og brede fredsrettede forslag, som fx nej til Libyenkrige og nye kampfly, samt atomfri zoner.

Zonerne er nu indført i hele verden - undtagen os rige lande i midten.

Løs snak om et bidrag til Toms rejseri, nye klistermærker og Frands beretning om The Basics of Holocracy.

Til stede på den formelle del af Årsmødet var Arne, Frands, Hermod, Geert, Peter, Poul og Tom samt John Avery.

Årsberetning for Aldrig Mere Krig 2010-2011

Jeg vil samle lidt op på, hvad AMK har udrettet siden sidste års generalforsamling.

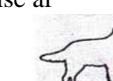
Vi har fået 25 – 30 nye henvendelser og ca 10 betalende medlemmer siden sidste årsmøde. På sidste årsmøde holdt vi en brainstorm, hvor det ikke skortede på ideer til aktioner og projekter, som kan gøre verden bedre. Hvis vi ser det fra den lyse side, kan vi sige, at vi har mange flere ideer end vi har brug for, når vi kigger på, hvad vi har kunnet realisere. På den anden side må vi sige, at vi stadig behøver mennesker til at virkeliggøre ideerne og udfylde den plads til forbedring, som verden tilbyder.

Årets aktiviteter falder i 3 grupper: Videreførelse af gode fælles traditioner, styrkelse af organisationen og enkeltmandsaktioner.

Koordinerende møder: Efter generalforsamlingen mødtes AMK første gang på fremtidsværksted i september. Siden er vi mødtes på to HB-møder i oktober og i januar.

Af egentlige, udadvendte fredsaktioner vil jeg først nævne et par, som vist kan kaldes signaturer for AMK:

Vores årlige fredsrose gik i år til Poul Dahl. Hermod, Tom og Poul mødte op og overrakte den og fik en god presseomtale. Jeg tror, at Fredsrosen er en god aktion, jeg mødte tidligt i

år sidste års fredsrosemodtager, Garba Diallo fra "Crossing borders" og Krogerup Højskole, sammen med et hold elever, og det er klart at denne prisuddeling giver pote – de unge mennesker får del i initiativet.

I september gentog vi "Flagdagen", sidste års nyskabelse, at opfordre til at flage på halv stang i tilslutning til det officielle Danmarks hyldelse til de soldater som deltager i krige. Vi opnåede en del presseomtale ved den lejlighed.

Fremtidsværkstedet, som vi afholdt i september, fokuserede på AMK's organisation, og her gjorde vi mere af det, vi er bedst til – få gode ideer. Det gav nyt håb; men jeg medvirkede desværre selv til at illustrere, hvor konflikter kan beskadige en god stemning, når man taler politik, strategi og taktik. Men ud af det kom også faktisk noget, som vi skal blive endnu bedre til, konkret handling. Mårten Breum tilbød at stå for et medieinitiativ og har udformet 4 annoncer til Information.

Om det er dem, der har ført til flere henvendelser og medlemmer, ved vi ikke (endnu). Men vi kan undersøge det – og det tror jeg er et spor vi kan arbejde på: Evaluering af det vi gør, som vi følger op med ændringer af praksis.

Ved siden af disse fælles indsatser har AMK vist sig nogle en-mands-aktioner, som forskellige som HB medlemmer har stået for.

Arne fortalte om sin indsats med radioen FLR-Dialog, der også er tilgængelig på internettet, samt sin mailbaserede nyhedsservice.

Poul har udsendt 3 nyhedsbreve, i maj 2010, okt 2010 feb 2011 – tak for indsatsen.

Majken har deltaget for AMK på WRI's kongres i Indien og skrevet om det i nyhedsbrevet.

Peter har også i år stået på Fredsvagt foran Christiansborg.

Geert har udarbejdet en ønskeseddel med ideer til at en ny regering kan blive mere fredelig.

Tom har for det første deltaget i Århus-aktioner sammen med gruppen "Århus mod krig og terror" i anledning af krigen mod Libyen. Her har Tom har fastholdt det pacifistiske perspektiv.

En demonstration mod krigen i Libyen havde ca 75 deltagere og gav en vis, omend beskedne presseomtale. For det andet har Tom fulgt op med tekster på Fred.dk, bl.a. om regeringens snak om folkemord. Artikler der er blevet trykt i Information og arbejderen. Desuden stillet spørgsmål til folketing og ministerier: Regeringen har nægtet at svare på, om der er krig – og om krigens love er trådt i kraft.

Jeg har selv samlet mere viden om organisation og demokrati og fundet spændende ny viden i Holland, hvor man har betydelig viden og erfaring med Sociokrati, som er grundlaget for det endnu nyere Holakrati som jeg tidligere har nævnt som lovende.

Næste årsmøde – vi skal være hurtigere ude med foredragsholder. Måske skal vi gøre det allerede på det første HB-møde.

Husk eventuel omlægning af kontingentsystemet til næste årsmøde.

Frands 2011

En meningsløs krig

Gennem 50 år er nuværende narkotikapolitikker slået fejl, men den offentlige debat er kørt fast i mudderet af frygt og misinformation. Alle, selv FN's Kontor for Narkotika og Kriminalitet, der er ansvarlig for at håndhæve denne tilgang er enig – implementering af militær og politi til at brænde narkotikamarker, jage menneskehandlere, og fængsle forhandlere og narkomaner - er en dyr fejltagelse. Og med massive menneskelige

omkostninger - fra Afghanistan, til Mexico, til USA. Den ulovlige handel med narkotika ødelægger lande rundt om i verden, mens afhængighed, overdosisdødsfald, og hiv / aids-infektioner fortsætter med at stige.

I mellemtiden har lande med mindre barske regler – som f.eks. Schweiz, Portugal, Holland og Australien ikke set den eksplosion i brugen af narkotika, som fortalene for krigen mod narko mørkt har forudsagt. I stedet har de oplevet en betydelig reduktion i den narkotikarelaterede kriminalitet, misbrug og dødsfald, og er i stand til at fokusere helt og holdent på optrælle de kriminelle imperier.

Europa har sørget for våben til Gaddafi

De lande, der har været mest ivrige efter en militær aktion mod Libyens statsleder, Gaddafi, er de lande, der har solgt ham flest våben. Alt fra fly til snigskytternes rifler er produceret i EU. Det fremgår af EU's statistik for våbeneksport

Statsproducerede voldsforbrydere

10 pct. af de indsatte i britiske og amerikanske fængsler er krigsveteraner, der typisk er dømt for vold mod kvinder og børn. Og hvorfor skulle det være anderledes i Danmark?

Kronik: Af Gretelise Holm

I STORBRITANNIEN sidder 8.500 krigsveteraner i fængsel. Yderligere 12.000 veteraner er prøveløsladte, har fået betingede domme eller afsoner samfundstjeneste. Antallet af britiske krigsveteraner i straffesystemet på cirka 20.000 er dermed dobbelt så stort som antallet af britiske soldater i tjeneste i Afghanistan, og krigsveteranerne udgør hele 10 procent af det samlede antal indsatte i de britiske fængsler.

Det helt store flertal af veteranerne er dømt for voldsforbrydelser og helt overvejende for vold mod kvinder, ofte begået under indflydelse af alkohol.

Tallene stammer fra en omfattende undersøgelse, som fængselsfunktionærernes organisation, Napo, foretog i 2009. Napo forsøger nu sammen med en støtteforening for krigsveteraner at råbe myndighederne op, så der kan blive sat ind over for den chokerende udvikling. De britiske fængselsfunktionærer peger blandt andet på, at militæret straks må iværksætte uddannelsesprogrammer, som kan lære soldaterne, at vold mod kvinder er uacceptabelt og strafbart, samt programmer til forebyggelse af alkoholmisbrug.

DE BRITISKE tal svarer stort set til undersøgelsesresultaterne i USA, hvor Justitsministeriets statistiske kontor senest har opgjort antallet af indsatte krigsveteraner til

140.000. Også her udgør veteranerne 10 procent af fangebefolkningen. 57 procent af de amerikanske veteraner er dømt for voldsforbrydelser, og blandt de voldsdømte er det helt store flertal dømt for vold mod kvinder og børn, fremgår det af justits-ministeriets opgørelse. Der er således dobbelt så stor sandsynlighed for, at en krigsveteran begår voldtægt som en ikkekrigsveteran. Herhjemme er der mig bekendt ikke lavet lignende undersøgelser, og det vil formentlig blive betragtet som despekt for krigsheltene overhovedet at bringe emnet på bane. Der er dog intet, der taler for, at danske soldater skulle være af en helt anden støbning end de britiske og

amerikanske, men lad os i første omgang holde os til de udenlandske.

Soldaterne, deres organisationer og støtteforeninger samt militæret som institution foretrækker at opfatte veteranernes voldsforbrydelser som udslag af PTSD (post traumatic stress disorder) og plædere for dette som en formildende omstændighed. Voldsforbrydere med militær fortid skal hjælpes, ikke straffes, fremfører man. De krigsansvarlige myndigheder og politikere foretrækker at overse eller minimere problemet, men når de konfronteres med det, henholder de sig også gerne til 'sygdomsmodellen' og taler om PTSD, som om det var en smitsom virus, der rammer soldater og veteraner i flæng.

I DEN kritiske offentlighed er der til gengæld en del, som er skeptiske over for sygdomsforklaringen. Man stiller spørgsmål om årsag og virkning: Valgte disse unge mænd at blive professionelle soldater og gå i krig, fordi de havde psykosociale problemer, eller fik de psykosociale problemer af at være i krig?

Hvad enten man vælger at tro det første, det sidste eller mener, at svaret nok er et både-og, kan kritikere enes om, at hovedansvaret for produktionen af de mange voldsforbrydere må tilskrives den stat, som oplærer og udsender unge mænd til uprovokerede angrebskrige i fjerne lande.

BÅDE I England og USA er der befolkningsflertal mod krigen i Afghanistan, og debatterne om krigen og dens hjemlige konsekvenser har været mere åbne og fri end debatten i Danmark, som har været hæmmet af krigsmyndighedernes fortielser, propaganda og løgne. Det helt store problem for mange soldater og krigsveteraner er at navigere mellem de værdisæt, der gælder i krig, og de, der gælder i det civile liv. Det menneskesyn, som er hensigtsmæssigt i krigen, er fuldstændig uacceptabelt i det civile liv, og den adfærd, som man får status eller medaljer for i krigen, får man fængselsstraf for i det civile liv.

DET MÅ retfærdigvis understreges, at langt de fleste veteraner magter omstillingen fra krigen til det civile liv, men der er altså også et meget stort mindretal, som ikke kan få styr på de modstridende værdisystemer og derfor ender med at komme i fængsel. Når dette mindretal er stort, hænger det sammen med den måde, som soldaterne rekrutteres på.

Soldaterne er professionelle, og krigsdeltagelse er frivilligt. Krigstjeneste tiltrækker i høj grad unge mænd med udpræget voldsfascination og kamplyst. Egenskaber, som er yderst hensigtsmæssige i krig, og som militæret ønsker at udnytte.

HVERVET tiltrækker også unge mænd med usikker social opvækst og deraf følgende psykosociale problemer. Til gengæld tiltrækker det professionelle soldaterliv ikke i større omfang unge mænd, der er socialt trygt forankrede, som har en vellykket skoleuddannelse og er i besiddelse af et veludviklet intellektuelt analyseapparat. Den krigsførende stat udnytter og videreudvikler voldsfascinationen og kampgejsten hos de socialt og intellektuelt svage unge mænd og giver dem for en tid stor opmærksomhed, høj status og magt over liv og død

(fjendernes). Disse soldater oplever krigen som deres livs største succes. Mange føler sig for første gang betydningsfulde og værdsatte.

Vanvid. Den amerikanske forsvarsminister, Bob Gates, udtalte i januar: Enhver fremtidig forsvarsminister, som råder præsidenten til igen at sende en stor amerikansk hær ind i Asien eller i Mellemøsten eller i Afrika, burde få undersøgt sit mentale helbred.

Angrebet på Libyen er den rene parodi

DEN BRITISKE fhv. fængselsinspektør David Ramsbotham, som nu er præsident for støtteforeningen Veterans in Prison (Veteraner i Fængsel), skriver i The Guardian, at mange af veteranerne gik ind i krigen for at komme væk fra hjemlige forhold, som var kaotiske og dysfunktionelle. Efter krigsindsatsen, hvor de har vundet militær hæder og ære og har følt sig svært magtfulde, ønsker de ikke at komme tilbage til de samme elendige sociale forhold, men de har ikke noget alternativ, og i deres frustration kommer de ud på et skråplan med misbrug, vold og anden kriminalitet.

Mange soldater - også danske - beklager sig højlydt over, at de ikke møder tilstrækkelig hyldest og respekt, når de vender hjem fra den fjerne angrebskrig. Derfor har den krigsførende danske stat indført en officiel flagdag, og adskillige steder i landet har man ladet soldater gå i en slags æresmarcher og mere eller mindre tigget borgerne om at møde frem og hylde og respektere krigerne.

»From hero to zero« (fra helt til nul) - kalder The Times den nedtur, som rammer mange hjemvendte soldater, og som kan være en del af forklaringen på voldsforbrydelserne mod kvinder og børn. Kan man ikke hævde sig i samfundet, kan man altid voldtyrannisere sin fysiske svagere samlever. En anden forklaring kan være veteranernes indoktrinering med militarismens grundide om, at konflikter kan og skal løses med vold og drab.

I DEBATTEN om de mange veteraner i fængslerne fremføres det også, at de USA ledede såkaldt forebyggende krige har en karakter, der tiltrækker soldatertyper med et særligt aggressivt voldspotential. Krigene er ikke drevet af et 'naturligt' selvforsvarsinstinkt, hvor soldaterne forsvarer deres familie, deres hjem eller deres fædreland over for en indtrængende fjende. Soldaterne bliver derimod fløjet til den anden side af jordkloden for at deltage i abstrakt motiverede og uprovokerede angrebskrige, hvis væsentligste drivkraft er aggression over for nogle fjerne lande, hvis samfundsform vi ikke bryder os om i Vesten.

I DANMARK har vi hørt om et par spektakulære drabssager, hvor gerningsmændene

var krigsveteraner, og hvor formodet PTSD blev draget ind som formildende omstændighed, men nogen systematisk kortlægning af krigsveteranernes straffelovs-overtrædelser har vi ikke set. Til gengæld har vi hørt en del om PTSD, der manifesterer sig som misbrug, sygdom eller ensomt liv i danske skove.

I England og USA manifesterer PTSD sig i høj grad som vold mod kvinder og børn, og spørgsmålet er, om den nemme sygdomsforklaring og PTSD-diagnose både her og der dækker over meget mere komplicerede problemstillinger omkring soldaters rekruttering og oplæring og om den kultur, de holdninger og det menneskesyn, som præger militæret og især den aggressive angrebskrig.

Hvis man vil vide noget om holdninger og kultur i den danske afdeling af Afghanistankrigen, bør man læse journalisten Kim Hundevadts noget oversete reportagebog fra Afghanistan, som bærer den sigende titel: 'I morgen angriber vi igen'.

Bogen er tænkt som en hyldest til de danske soldater og er som sådan blåstemplet af militæret, før den udkom. Netop derfor er den god at få forstand af.

I bogen beskrives det, hvordan angrebslystne danske soldater igen og igen forsøger at lokke, provokere og skræmme afghanerne til kamphandlinger. De unge danskere er vældig opfindsomme. Eksempelvis producerer de en lydfilm med et miks af krigs- og horrorlyde, brølende monstre, vilde skrig og tunge maskingeværers skratten. Filen bliver så lagt på højttalersystemet, som med enorm kraft blæser rædselslydene ind over afghanske områder, i håbet om at formodede fjender vil bide på og lade sig opskræmme.

Det fremgår, at det store problem for de danske soldater er, at de jo principielt er i Afghanistan for at skabe fred og genopbygning, og at Nato-reglementet derfor forbyder dem at skyde på afghanere, medmindre soldaterne føler sig truet. De danske soldater og deres befalingsmænd opfatter denne Nato-regel som en konstant kilde til frustration. Derfor forsøgte de sig hele tiden med provokationer og skinangreb, som kunne skræmme afghanere til at løse det første skud.

Citat fra bogen: »Klokken 10.16 iværksatte Martin Velin en skydning med røg for at fremprovokere en reaktion. Det fik han...«. »Så var festen åbnet, og alle var inviteret«, skrev en anden soldat i sin dagbog. Festen var blandt andet en serie flybomber over den compound, hvorfra reaktionen på danskernes skinangreb var kommet.

GAD VIDE, hvem bomberne har ramt? I det politiske og militære sprogbrug skal alle dræbte afghanere kaldes for talebanere, men det siger sig selv, at talebanere hverken bærer rygmærker eller emblemer, og at ingen aner, hvilken politisk gruppering de dræbte tilhører. Eller om de måske bare var almindelige familiefædre, der lod sig opskræmme og ville forsvare deres hjem og område.

En 2.000-punds flybombe over en compound skelner ikke mellem oprørere og Ikke oprørere. Danske soldaters aggressivitet og angrebslyst dokumenteres talrige gange i Kim Hundevadts lange krigsreportage fra 2007-2008: »Vis ham (fjenden, red.), at her er kommet nye folk, som skyder mere end dem, der var her før«, sagde bataljonschef Kim Kristensen til kompagnichef Anders Storrud.

De danske befalingsmænd havde ikke svært ved at få deres soldater med på den offensive strategi, for mange af de unge mænd var soldaterlivet »en drengedrøm, som var gået i opfyldelse«. Da et hold danske soldater for første gang skulle ud at skyde på mennesker, »kunne de ikke lade være med at glæde sig til den profes-sionelle udfordring«,

for »man længes efter at få brugt det rene soldaterhåndværk«, eller man »elsker dette liv med eksplosioner og skud«.

DET ER bemærkelsesværdigt, at den danske blodtørst også blev for meget for den afghanske samarbejdspartner. Den afghanske brigadechef, general Muhajadin »mindede konstant Kim Kristensen om, at danskerne ikke bare skulle angribe over stok og sten, men skabe fundamentet for et bæredygtigt område, hvor afghanerne selv kunne tage ansvar«, fortæller Kim Hundevadt.

På et tidspunkt blev to danske soldater dræbt af engelske soldaters varmesøgende missiler, og det skulle afghanerne også - ifølge Hundevadts reportagebog - betale for: »Mange danske soldater havde en følelse af indestængt vrede...Inderst inde havde de accepteret, at kammeraterne var blevet dræbt af britiske missiler, men de følte stadig, at det dybest set var fjendens skyld, og håbede på at komme i kamp, så regnskabet kunne blive gjort op...«. Men igen stod Nato-reglen i vejen for, at man bare kunne skyde løs.

For at få gang i festlighederne råbte danskerne denne gang i højttaleren: »I er kujoner. I kæmper som kvinder...«. Kim Hundevadts krigsreportage illustrerer med stor tydelighed, at professionelle soldater ikke er specielt velegnede til fred og genopbygning. Mange af dem er heller ikke specielt gode til at vende hjem fra krigen, og det forstår man, når man læser, hvordan de elsker dette liv med skud og eksplosioner, glæder sig til ildkamp og oplever krigsdeltagelsen som en virkeliggjort drengedrøm.

MAN KAN godt kalde det PTSD, når krigsveteranerne ikke kan finde sig til rette i den grå hverdag i et civilsamfund, hvor aggression er uacceptabelt og vold strafbart. Hvad man end kalder det, er det først og sidst staten, som bærer ansvaret for at udnytte og udvikle nogle egenskaber og adfærdsmønstre hos unge mænd, som er hensigtsmæssige i krigen, men socialt invaliderende i det civile liv.

Det er derfor i høj grad staterne, som har produceret de voldsforbydere, som i de kommende år vil fylde fængslerne i de krigsførende lande. Kvinder og børn vil være voldsforbyrdernes ofre. Lidt af en absurditet, fordi en af de talrige skiftende begrundelser for angrebskrigen i Afghanistan er, at soldaterne skal befri de undertrykte afghanske kvinder.

Et af dogmerne i den sparsomme danske debat om krigsdeltagelsen er, at man ikke har ret til at ytre sig eller mene noget om krigen, medmindre man selv har befundet sig på slagmarken. Det holder selvfølgelig ikke en meter, for krigen er ikke soldaternes private krig.

Krigen er heller ikke Forsvarskommandoens, ministeriets eller nogle politikeres private krig. I et demokrati er vi alle moralsk medansvarlige for nationens krige og for deres konsekvenser ude og hjemme. Derfor har vi alle både ret og pligt til at blande os.

Kvinder i Vesten, som ifølge de amerikanske og engelske opgørelser bliver de næste ofre for soldaternes indlærte aggressivitet og voldelige konfliktløsningsmønstre, bør måske i særlig grad råbe op og protestere mod den militaristiske politik og kultur, som også er kommet til at stå stærkt i Danmark.

Anne Marie Helger sang om assimiltion

 <p>Tekst: Rune Engelbreth Larsen Melodi: »Plutonium« (Jomfru Ane Band)</p> <p>1) I det frosne Dannevang er fremmed-allergi, pointsystem og regelvang præcis, hvad Pind ka' li' ...</p> <p>Vi assimilerer, vi assimilerer ..:/ Kriterium: Hjernedød, hjernedød :/</p>	<p>2) Opfyld disse simple krav, hvis du vil bo hos os: Forsag din tro, kultur og arv, gør Pia til din boss!</p> <p>3) Hold din kæft og ret dig ind og æd din svinekam, så får du ros og pølseskind -en rød-hvid slangeham.</p> <p>4) Ligegyldigt hvad der sker, vil du såmænd forbliv' fjerde, femte, sjette G'er i resten af dit liv.</p> <p>5) Hvis du går og brokker dig, er du en ekstremist, men vi må gerne håne dig, din skide islamist!</p>	<p>6) Traumer er, hvad du ka' få, og spyt og spas og spot, det må du sgu da snart forstå, som Danmarks Askepot?!</p> <p>7) Du vil aldrig få en ven i mørkets Tidehverv; men hvis du skrider 'hjem' igen, så får du nok en skærv!</p> <p>8) Stak du af fra diktatur, tortur og krig og hyl? Det rager os - du skal retur, her gi'r vi nul asyl.</p> <p>9) Renhed er vor ambition, vi skurrer landet hvidt; vi fjerner hver en konvention, og bli'r muslimer kvit.</p>
--	---	--

Hør sangen på: http://www.youtube.com/watch?v=43gPj_LQBVe

Pin(d)ligt!

Den officielle åbning af det nye institut for flerpartisamarbejde blev foretaget 26. maj i folketinget, først med en reception og derefter en konference med fokus på mulighederne og udfordringerne for en demokratisk udvikling i Tunesien og Egypten. Det var en fin dag, der lovede godt for instituttets arbejde. Men udviklingsministeren kom også til konferencen. Foran en velbesøgt Landstingssal med mange internationale gæster og fremtidige samarbejdspartnere gentog han sin efterhånden meget velkendte forklaring på, hvorfor han fra starten af havde ønsket at kalde sig frihedsminister. Men han føjede så til, at han også havde valgt at gøre sådan, fordi der alligevel ikke er nogen, der ved, hvad udviklingssamarbejde betyder.

Én ting er, at mange journalister og borgerlige kommentatorer roser Pind for, at han har skabt opmærksomhed om udviklingspolitikken, idet det dog er påfaldende, at det lige netop er disse journalister og kommentatorer, der aldrig har interesseret sig for udviklingspolitik. Noget andet er, at ministeren ikke er i stand til at disciplinere sig selv og forholde sig som et voksent menneske til sit ansvarsområde. Fornærmelse og provokation er nu en gang ikke nødvendigvis det samme som intellektuel analytisk skarphed.

Danmarks udviklingspolitik før Søren Pind – og ikke mindst før november 2001 – er

ikke en ukendt størrelse. Hverken for dem her i landet, der tager verdens problemer alvorligt, eller for det internationale samfund, hvor Danmark har stået som et foregangsland i kampen mod fattigdom og for skabelsen af et bedre og mere effektivt internationalt samarbejde om udviklingspolitikken.

Når Søren Pind så fortsatte sin tale med at fordømme de venstreintellektuelles kulturelle relativisme, som han mente var en støtte til diktatorerne rundt om i verden, måtte man krumme tæer ved tanken om, hvilket billede af Danmark, de internationale gæster fik ved denne lejlighed. Det blev ikke bedre med ministerens oplysning om, at han samme dag lancerede en "Freedom Investment Fund", der med en politisk konditionalitet, som kan ses som en parallel til USA's AGOA, skal organisere en slags business-to-business projekter, der skal fremme frihed. Gad vide, hvad han finder på i næste uge?

Danmarks udviklingspolitik er på vej væk fra at være præget af respekt for langsigtede partnerskaber, som er nøglen til at kunne gå ind i en meningsfuld dialog om de vanskelige og sensitive aspekter i samarbejdet. I stedet gøres bistanden til en brik i ministerens ene hårdtpumpede personlige stunt efter det andet. Den sørgelige realitet er, at der åbenbart ikke findes folk i det parlamentariske bagland, der holder den nuværende regering ved magten, som tager udviklingspolitikken alvorligt.

Anmeldelse: Mikkel Vedby Rasmussen: "Den gode krig? Danmark i Afghanistan 2006-2010".

Gyldendal 2011. 149 sider. Pris: 249 kr
Af Finn Held.

Det hedder i pressemeddelelsen om denne bog, at her "undersøger Mikkel Vedby Rasmussen danskernes krig i Afghanistan, og hvad vi kan lære af den".

"Danskernes krig"? Det har bestemt ikke været min krig, men jeg har haft beskedne muligheder for at råbe det ud i det danske medielandskab. Men halvdelen af befolkningen har hele tiden været mod denne krig. Og efter min opfattelse har den anden halvdel været under ensidig indflydelse af medierne, som det allerede kan dokumenteres gennem dette citat fra Gyldendals presseinformation.

"Og hvad vi kan lære af den"? Ja vi kan først og fremmest lære, hvad nogen af os vidste i forvejen: at sandheden er krigens første offer, men nyt er det måske, at i et moderne demokrati er det ikke kun militærets pressefolk eller politikerne, der forvrænger sproget og sandheden, men også en informationsmedarbejder hos et principielt uafhængigt medie som Gyldendal.

Medierne har hele tiden som udgangspunkt identificeret sig med de krigsførende kræfter, og Mikkel Vedby Rasmussen gør det samme. "I foråret 2001 var det åbenlyst, at der var brug for et forsvar, som kunne sendes ud til Verdens brændpunkter snarere end at vente på, at det brændte herhjemme" (s. 27). Hvem siger det? Det gør bogens forfatter, om end i en sammenhæng, hvor det ser ud som om det var tænkt ikke af ham, men af tidsånden – eller det der ligner

Mikkel Vedby Rasmussen forfører os fra bogens begyndelse ved at skildre den unge kvinde Rikke og hendes skæbne i forbindelse med ekskærestens død i Afghanistan: ”tabet er ikke blot hendes og vennernes og familiens, det er også Danmarks tab”. Dette er lige så forlorent og falsk som den national-militære retorik altid har været – her og over alt i verden.

”Rikke valgte ikke krigen; krigen valgte hende” (s.12). Bevidst, professionelt og målrettet at slå mennesker ihjel er en forfærdelig forbrydelse. Det er søgt legaliseret i moderne samfund og kunne måske til nøds legitimeres som en del af nødværgeretten. At uddanne sig til netop denne profession er ingen i det danske samfund tvunget til, og det står enhver kvinde frit for at sige til sin kæreste, at han har valget mellem et liv i en døds- og dræberkultur og et liv i en fredskultur. Og at dette valg selvfølgelig får konsekvenser for dem begge.

Findes der gode krige? Det mener jeg ikke. Alt hvad jeg gennem mit ungdoms- og voksenliv har læst, set og hørt om krig og krigsførelse, har bestandigt bekræftet mig i det samme: at krig er forfærdelig og principielt destruktivt, at krigsførelse i sig selv er irrationelt, uværdigt og unødvendigt, at krig, der beslutes og udføres af mænd, først og fremmest rammer kvinder og børn, at krig repræsenterer det modsatte af, hvad ganske almindelige mennesker og ganske almindelige borgere sætter sig som mål for deres og deres familiers liv. ”Du må ikke slå ihjel” er ikke alene et af kristendommens ti bud, men det er selve buddet i enhver etik, selve grundlaget for, at samfund kan eksistere og udvikle fordragelighed, velstand og velfærd.

I Gyldendals forlagsomtale af bogen omtales den kun som ”Den gode krig”. Spørgsmålstegnet i titlen uden på bogen er borte. Det potentielt kritiske element, som Vedby Mikkelsens egen titel rummer, er væk allerede samme dag, bogen udkommer, og det er tankevækkende, for Vedby Mikkelsen opsummerer til sidst, for hvem krigen i Afghanistan er eller har været en god krig. Det har været en god krig for diplomaterne, generalerne og politikerne, men også for Taleban. Og de danske soldater har haft oplevelser, der gør at krigen må have været en god krig for dem.”Det har derimod ikke været en god krig for NATO”. Det er dog en væsentlig konklusion.

Vi får ikke Vedby Rasmussens vurdering af, om denne krig har været en god krig for den danske befolkning, fx som eksempel på, om det er godt for en befolknings værdier og selvforståelse at godtage de forvirrede og modsatrettede begrundelser for den danske krigsdeltagelse, som Vedby Rasmussen i øvrigt beskriver så grundigt og loyalt - er jeg sikker på – overfor de omtalte aktører i debatterne.

Den kyniske betragtning bag Vedby Rasmussens bog er, at Danmark også i fremtiden vil deltage i krige, og derfor er det vigtigt at se på – og det er så det han gør i sin bog – hvad der er begået af fejl i forbindelse med denne altså potentielt gode krig, så erfaringerne kan gøre nytte ved fremtidig danske krigsførelse i udlandet: ”Forsvaret kan med en vis ret sige, at man gradvist har lært sig håndværket. Forsvaret vil også bære denne erfaring med sig i fremtiden” (s.128). ”En hel generation af officerer er blevet modnet i Helmand. Det er dem, som skal lede det danske forsvar i årene der kommer. Deres udfordring bliver at skabe et forsvar, som er bedre rustet til at møde nye udfordringer, når de opstår ved frontlinjerne langt borte”. Vi – danskerne, soldaterne, generalerne, politikerne, medierne? - er altså blevet bedre til at føre krig, men vi skal blive endnu bedre, så en god krig kan blive en god krig for alle parter – også for NATO. Anderledes kan jeg ikke forstå budskabet i Mikkel Vedby Rasmussens bog.

I George Orwells bog ”1984” er der et tillæg om hovedreglerne for Nysprog, hvis formål var at umuliggøre enhver form for tænkning, som ikke var i overensstemmelse med den herskende politiske opfattelse. Et af eksemplerne var ny-ordet Minipax, som betød Ministeriet for Fred, dvs.

krigsministeriet. Dette eksempel blegner i dag i sammenligning med, hvad vi har set på Nydansk, hvor forsvar nu betyder dels angreb, dels krig, dels militær, altså det modsatte af, hvad ordet ellers har betydet i dagligsproget, fx i en sætning som: Man skal jo have mulighed for at forsvare sig. I dag skal det forstås som: Man skal jo have mulighed for at gå til angreb, hvilket jo er noget ganske andet.

Når det i Grundlovens § 81 hedder: ”Enhver våbenfør mand er forpligtet til med sin person at bidrage til fædrelandets forsvar”, så har der naturligvis været dansk territorium, der er ment med fædrelandet, fordi der til territoriet hører suveræniteten og dermed befolkningens ret til at have indflydelse på egne forhold, dvs. egen regering, egen lovgivning osv. Jeg mener også, det giver god mening at forstå grundloven således i lys af den grundlæggende etiske regel, at det ikke kan være etisk forkert at ville forsvare sin ejendom, sin person, sine naboer og sine kære mod overfald udefra, dvs. fra andre territorier.

Afghanistan eller andre statsligt afgrænsede territorier tilhører selvfølgelig ikke og kan ikke udgøre en del af dansk territorium. Danske soldater forsvare ikke dansk territorium eller dansk suverænitet ved at slå sig ned i Afghanistan og foretage militære operationer her, som ud fra en rent objektiv vurdering svarer til, hvad dansk sprog tidligere har betegnet som militær besættelse i samarbejde med en regering, som tidligere på dansk ville være blevet kaldt en Quislinge-regering.

Mikkel Vedby Rasmussens bog er velskrevet og lettilgængelig for den interesserede læser. Kilder og referencer er anført bag i bogen, og jeg har fuld tillid til, at han refererer loyalt fra samtaler og interviews. Det kommer ikke bag på mig, at alle aktører i dette krigsforetagende er lige så begrebsforvirrede og lige så forskellige og i deres motiver og begrundelser lige så forlorne og løgnagtige, som man kan finde det beskrevet i det meste af den litteratur, jeg har beskæftiget mig med om krig og krigsforberedelse og om magthaveres forsøg på at gøre så forfærdelige foretagender som angrebskrige politisk berettigede og etisk forsvarlige.

Jeg er bestemt ikke ekspert i krigslitteratur, men det er min fornemmelse, at mens man igennem 1900- tallet har kunnet tale om krigsforherligende litteratur som den ene tendens og anti-krigs litteratur som den anden tendens, så får vi nu en litteratur, hvor krigsførelse tages som en lige så selvfølgelig del af moderne livsførelse som bilkørsel, verlevelsesture og vi-ska-da-ha-en på opleveren-mentaliteten.

Ophidsende ord om folkemord

Folkemord er et meget dækkende ord - for mord på et folk. Til gengæld har det ikke meget at gøre med borgerkrigen i Libyen.

Af Tom Vilmer Paamand - marts 2011

Folkemord er et meget alvorligt begreb. At bruge det om andre og på enhver måde mindre voldsomme situationer, er at udvande ordets seriøsitet. Ordet dækker indlysende nok mord på et folk, og altså ikke blot mord på folk, selv når dødstallet er stort. At trække begrebet frem i forbindelse med borgerkrigen i Libyen giver kun

Nyhedsbrev AMK – Nummer 2 – Juni 2011

mening, hvis det drejer sig om at puste en begivenhed ud af proportion for at opildne offentligheden.

Den engelske udtryk genocide skal reelt oversættes som folkedrab, da der i dansk sammenhæng rent juridisk ikke er tale om mord, men om drab. Dette mere korrekte ord er dog aldrig slået an, så udtrykkene folkemord og folkedrab bruges i dag med samme betydning. Nogle forskere foreslår, at forvirringen kunne bruges til at opdele ordets brug, så folkedrab dækker den oprindelige mening i FNs konvention om folkedrab, om med "hensigt helt eller delvis at ødelægge en national, etnologisk, racemæssig eller religiøs gruppe som sådan".

Folkemord kunne så bruges om de andre tilfælde, hvor den truede gruppe i stedet har et fælles politisk tilhørsforhold, da dette ikke er med i FNs konvention. Dette ændrer ikke på, at både folkemord og folkedrab drejer sig om situationer, hvor det erklærede formål er at udslutte en meget klart defineret gruppe. Paragraffen har indlysende nok sit udspring i Nazi-Tyskland, hvor en målrettet og uhyggelig jødeudryddelse fik dræbt millioner. Af tidligere tilfælde er begrebet brugt om Det Osmanniske Riges krig mod Armenien fra 1915, hvor flere millioner armeniere blev udryddet.

I 1904 udryddede Tyskland op mod 80 % af folkeslaget hereroerne i det område, der nu hedder Namibia. Her var dødstallet "kun" 65.000 mennesker, da stammen var lille af størrelse. Det er altså ikke nødvendigt at bruge tal som millioner, for at der er tale om folkemord - men det skal være tale om målrettet udryddelse af særlige befolkningsgrupper.

Under Stalin i Rusland og Pol Pot i Cambodja døde millioner. Og i 1890'erne dræbte kong Leopolds militær anslået op mod ufattelige 10-20 millioner i belgisk Congo, uden at mange husker dette. Disse barbarier falder uden for FNs konvention om folkemord, da udryddelserne i høj grad skete uden hensyn til de dræbtes tilhørsforhold. Begge eksempler er glimrende grunde til at også den slags massedrab burde behandles og fordømmes i sin egen konvention.

Mere klart er 1990'erne myrderier. Under de jugoslaviske borgerkrige blev 8.000 muslimske bosniere etnisk udrenset af soldater fra den bosnisk-serbiske hær. I Rwanda massakrerede folk fra hutsi-stammen 800.000 tutsier. Og i sudanske Darfur er flere hundredetusinde døde i en etnisk konflikt. Her var klart fokus både på det etniske tilhørsforhold, og den resulterende masseudryddelse - og altså tale om folkedrab.

Krig fører sjældent til folkedrab, men også livet under mindre væbnede konflikter er brutalt og ødelæggende. Oven i dødsfaldene er alle de sårede og handicappede, det hårde liv i et krigshærget land - og senere den slidsomme genopbygning og forsoning. Denne kommentar drejer sig ikke om at minimere problemerne under konflikter som den i Libyen, men at se på den propaganda, der har ført til at Danmark nu igen kaster bomber over fremmede folk.

Lars Løkke Rasmussen (V): "*Vi kan konstatere, at de internationale styrker har modvirket det folkedrab, vi alle frygtede.*"

Lene Espersen (K): "*Regeringen udelukker ikke, at det kan blive nødvendigt at træffe en anden beslutning, hvis FN-sporet dør ud. Simpelthen for at beskytte den libyske befolkning mod*

folkedrab. Vi kan ikke som verdenssamfund se passivt til en gentagelse af det, vi så i Kosovo og Rwanda. ...

Søren Espersen (DF): "*Vi er sikre på, at her er et folkemord i gang – igen i modsætning til, hvad situationen var i Kosovo; der var ikke et folkemord i gang, viste det sig. Men det kan man altså se at der er her.*"

Frank Aaen (EL): "*Her har vi altså en trussel om ikke alene et igangværende overgreb mod menneskeheden, men også et regulært folkemord.*"

Udenrigsminister Lene Espersen har forklaret, at de danske bomber skal "beskytte den libyske befolkning mod folkedrab. Vi kan ikke som verdenssamfund se passivt til en gentagelse af det, vi så i Kosovo og Rwanda". Ministeren refererer altså her ikke til folkedrabet i Bosnien, men i stedet til den senere fordrivelse af albanere fra Kosovo.

Det var nemlig den sidste begivenhed, der i sin tid førte til den tilsvarende Nato-bombning af Jugoslavien.

Selv om folkedrab nu er den officielle grund for Danmark og de andre villige nationers angreb på Libyen, er der ikke fremlagt nogen beviser for påstanden. Flere tusinde er meldt døde, når bevæbnede oprørere og Gaddafi-tro soldater er tørnet sammen. Hvad der heldigvis mangler, er eksempler på massegrave og organiseret udryddelse. Et dødstal på nogle tusinde er absolut modbydeligt at se på, og overstiger i antal de øvrige overgreb, som er sket under den seneste tids oprør hos naboerne i regionen. Også i Bahrain bliver mange civile dræbt, efter at saudiske tropper er rykket ind for at undertrykke et fredeligt oprør. Det hører vi meget mindre om, og den danske regering blander sig heller ikke.

Det er ærgerligt, hvis der skal rigtig mange lig på bordet, for at skabe en dansk forargelse over brutale overgreb i andre lande. Det er slemt, når dødstallene i bevidste løgne mangedobles for at skabe opbakning bag danske militære aktioner. Dette skete i Kosovo i 1999, hvor det amerikanske udenrigsministerium erklærede: "US concerned up to 500,000 missing Kosovar Albanian men may be dead".

Efter de vestlige bombninger på Balkan viste det rigtige tal for disse jugoslaviske massegrave sig at være mindst 100 gange mindre - og altså nede på nogle tusinde, ligesom det aktuelle dødstal er i Libyen. Vi er nu igen, og egentlig heldigvis for det, vidne til at nøjagtig den samme metode bliver brugt. Befolkningerne skal ophidses til krig med påstande om folkemord. Det fungerer - også i Danmark!

Uddrag af udenrigsminister Lene Espersens svar på dette spørgsmål: "*Mine politiske udtalelser om behovet for at forhindre folkedrab i Libyen var udtryk for en bekymring for risikoen for, at et stort antal menneskeliv skulle gå tabt i forbindelse med Gadaffi-regimets overgreb på civilbefolkningen i Libyen, særligt i Benghazi, og skal ikke ses som en retlig karakteristik af de overgreb, som havde fundet sted.*"

Kontakt: Landsadresse: Bank: Arbejdernes Landsbank,
 Hermod Folke Hansen Nørremarksvej 4, Reg. Nr: 5396 konto nr: 0309139
 6880 Tarm Telefon: +45 97373163 Betaling på posthus: konto nr. 80237278.
 E-mail: info@aldrigmerekrig.dk Regnskabsfører (kasserer):
 Poul Pedersen Fyrresvinget 35 8600
 Silkeborg, tlf. 8683 6690
Besøg vores websted: www.aldrigmerekrig.dk poulpedersen@energimail.dk

Hovedbestyrelse:

Geert Grønnegaard, Leragervej 8, 4174 Jystrup, tlf.: 5752 8250
 Hermod Folke Hansen, Nørremarksvej 4, 6880 Tarm tlf.: 9737 3163 Mobil: 2062 31263
 Mail: info@aldrigmerekrig.dk
 Arne Hansen, Sønderjyllands Allé 35, 9900 Frederikshavn tlf.: 9842 5542 Mobil: 3042
 0818 Mail: post@arnehansen.net <http://www.arnehansen.net>
 Majken Jul Sørensen, Sparsnäs 1010, 66891 Ed Sverige
 Mail: majken@fred.dk

Frands Wisbech Frydendal, Friland 6, Feldballe, 8410 Rønne tlf.:5176 8486 Mobil: 2283
 7634 Mail: fwf@frilands.net

Peter Henning, Unnasvej 3, 3000 Helsingør. tlf.: 2927 9615
 Mobil: 2927 9615 Mail:: peterkarlmarx@gmail.com

Poul Pedersen, Fyrresvinget 35, 8600 Silkeborg, tlf.: 8683 6690, Mobil: 4045 0847
 Mail: poulpedersen@energimail.dk

Suppleanter:

Peder Frode Hansen Skårupvej 7, 7700 Thisted, tlf.: 9797 4215
 Tom Vilmer Paamand, Sportsvej 30 C, 8654 Bryrup tlf.: 3694 8328 Mobil: 5051 0328
 Mail: tom@fred.dk <http://www.fred.dk/home/index.htm>
 Per Harpøth Strunge, Gyvelvej 10, 6400 Sønderborg tlf.: 6185 2779
 Mail: perstrunge@hotmail.com

AMK´s Bestyrelse

Geert Arne Hermod Peter Frands Frode Per

Tom Poul

Redaktionen modtager gerne stof fra medlemmer og andre, helst i elektronisk form og udenlandske tekster oversat. Redaktionen gør opmærksom på at henvisninger/ artikler i bladet kan have indhold, der ikke nødvendigvis udtrykker redaktionens eller AMK's holdninger. Stof til Redaktion Peter Henning og Poul Pedersen.

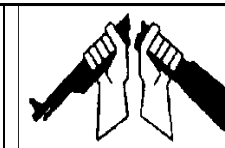
Afs: Aldrig Mere Krig
 Landskontoret
 Nørremarksvej 4
 6880 Tarm

B post

Til:

Bliv medlem af AMK

Støt freden - "knæk et gevær med os
 Der er brug for pacifistiske synspunkter mere end nogensinde. Vi har brug for dig. Vi har brug for at blive flere

.Vi arbejder på at finde alternativer til oprustning og på at udvikle forsvarsformer, der bygger på ikke- vold. Aldrig Mere Krig er ikke knyttet til noget parti eller nogen religiøs forening	__Oplysning om Aldrig mere krig	__Enkeltperson	kr. 225
	Inkluderet i medlemskabet er bogen "Krudt uden Kugler" og AMK's emblem	__Par	Kr. 300
		__Uddannelsessøgende	Kr. 150
		__Pensionist	Kr. 150
		__Civil Værnepligtig	Kr. 150

Navn

Adresse

Tlf.

E-mail

At være pacifist er en livsholdning. Aldrig Mere Krig blev startet i 1926 og er i dag en af landets ældste fredsorganisationer.

- derfor er AMK en gammel forening, der ikke kun kører på enkelte mærkesager - det er livet det drejer sig om, og den "sag" forældes ikke.

**Fred er en menneskeret -- Krig er en forbrydelse mod menneskeheden
 Konflikter bør altid løses med fredelige midler**

Læs principprogram og vedtægter:

<http://aldrigmerekrig.dk/vedtaegter/index.htm>